

ГЛАСЪТЪ НА СЪВЪСТЬТА.

динъ богатъ човѣкъ, на име Хризъ, заповѣдалъ на слугитѣ си да изгонятъ изъ кжщата му бѣдната вдовица и дѣцата ѝ, защото не могла да плаща наемъ.

Когато слугитѣ почнали да я пждятъ, бѣдната жена имъ се помолила:

— Почакайте малко! Азъ сама ще отида при вашия господарь и ще му се помоля. Можи би, той ще се смили надъ насъ.

Вдовицата отишла при богатия хазайнъ съ четиритѣ си дѣчица — петото лежало болно. И всички го молили съсъ сълзи на очи да не ги изгонва.

Но богатиятъ Хризъ казалъ:

— Азъ не мога да отмѣня своята заповѣдъ. Вие трѣбва или да заплатите наема си още сега, или да напуснете кжщата ми.

Майката почнала горчиво да плаче и думала:

— Смилете се, смилете се! Всичкитѣ си пари дадохъ за лѣкуване на болното си дѣте. Това ми побърка смѣткитѣ. Азъ ще ви се издължа... Смилете се!..

Дѣцата сжщо плакали и се молили да ги не изпѣждатъ.

Но нищо не помогнало. Хризъ повторилъ строгата си заповѣдъ и отишълъ въ градината, гдѣто се облегалъ на мека възглавница въ бесѣдката.

Било топълъ лѣтенъ день.

Покрай самата бесѣдка течала малка рѣчица и прохлаждала въздуха.

Било тихо, много тихо; едва се дочувало само шумолението на трѣстиката край рѣчицата.

Изведнѣжъ на Хриза се сторило, че чува плачѣтъ на дѣцата на бѣдната вдовица и станало му неудобно на мѣкото легло.

Той почналъ да се заслушва въ шума на рѣката.

Нему се сторило, че лежи на брѣга на безкрайно море. И той се намѣстилъ по-удобно на своята възглавница.